

زمانی

در اجرای قوانین قاطع نیستیم و با خاطیان برخورد منطقی نداریم

حمید خوشخوان:

از داوری چیزی عایدمان نشد، فقط یک قلب عمل کردیم

مقدمه:

این روزها مباحث فوتبالی و چگونگی حضور ایران در جام جهانی در صدر اخبار ورزشی ایران قرار گرفته و ستایش مسئولان فیفا و AFC را نیز به همراه داشته است. باید از این فضا استفاده کرد و جدا از حضور بازیکنان ایران در تیمهای مطرح اروپایی که موجب تقویت و ارتقا سطح فوتبال می‌شود، جا دارد که نسبت به مقوله آموزش و پرورش مربیان جوان اهتمام جدی داشت و همزمان برای معرفی نسل جوان داوران کشور و حضور آنها در مجامع جهانی اقدام کرد.

در گذشته محمد فنایی با قضاوت در فینال جام جهانی این وظیفه را به نحو احسن انجام داد، هم‌اکنون علیرضا فغانی در چند عرصه از جمله بازیهای المپیک، بازیهای آسیایی و جام کنفدراسیونها سفیر خوبی برای کشورمان بوده است و ...

هفته گذشته و به بهانه چگونگی بهره بردن از قضاوت داوران تحصیل کرده و بانگیزه کشور در مسابقات داخلی

و خارجی نشستیم با حضور حمید خوشخوان و محسن زمانی دو داور قدیمی و باتجربه ایران در دفتر نشریه برگزار کردیم. این دو پیشکسوت داوری با اجابت دعوت ما و با حضور دقیق و به موقع در مؤسسه اطلاعات پاسخگوی سؤالات ما بودند. در این محفل دوستانه از بایدها و نبایدها صحبت شد و دو داور قدیمی ضمن بیانات خاطراتی، پیشنهادات خود را برای ارتقاء سطح داوری در ایران ارائه دادند که ماحصل این گفت و شنود از نظر خوانندگان گرامی می‌گذرد:

محسن زمانی در یک نگاه

در سال ۱۳۲۰ در کرمانشاه متولد شدم. مدرک لیسانس تربیت دارم. از ابتدا ساکن شمیران بودم. به لحاظ علاقه‌مندی به ورزش از همان ابتدا شغل معلمی را در آموزش و پرورش برگزیده و معلم ورزش بودم. متاهل هستم و با همسر عاشق کوه و کوهنوردی هستیم. در جوانی در کنار فوتبال به جرگه داوری پیوستم و حالا هم پس از سالها قضاوت با فدراسیون همکاری دارم و فوتسال را در سالن پیگیری می‌کنم. مسائل ورزش را از نزدیک

تعقیب کرده و بارسانه‌ها و خبرگزاران آنها تعامل خوبی دارم.

خوشخوان در یک نگاه

در سال ۱۳۱۸ در تبریز به دنیا آمد، پنج‌ساله بود به تهران نقل مکان داشت. در حقیقت بزرگ شده‌ی تهران است. در آموزش و پرورش فعالیت داشت. نقش معلم ورزش را ایفاء می‌کرد. در جوانی با پیراهن تیم شاهین دیده شد.

بعد از کناره‌گیری از فوتبال به جرگه داوران فوتبال پیوست. از آنجاکه از جنس فوتبال بود، کار قضاوت را به خوبی انجام می‌داد. هنر او در جاگیری، حضور بر سر صحنه‌ها و درک از شرایط بازی و ایجاد مدیریت بود. محل خدمت او در آموزش و پرورش ناحیه شهری و منطقه ۱۹ تهران بود. متأهل و دارای دو فرزند پسر است. هر دو مهندس هستند. بهروز خوشخوان مهندسی عمران و پیروز مهندس پلی تکنیک (مکانیک). در حال حاضر هم از آموزش و پرورش بازنشسته شده است و هم از انجام قضاوت داوری در فوتبال. در حقیقت یار و نماد همسر در منزل شده است تا هیاهوی ورزش و فوتبال و داوری را از جعبه تلویزیون و مطالعه مطبوعات ورزشی دنبال کند.

در اصل قضاوت هیچ تغییری ایجاد نشده است. اما در چند مورد اتفاقاتی صورت گرفته که می‌شود نام آن را تغییر گذاشت. در زمان، نحوه جاگیری با شرایط کنونی فرق داشت. در گذشته ما در زمان ارسال ضربات کرنر کنار تیردوازه جاگیری می‌کردیم. اما اکنون پشت قوس محوطه جریمه قرار می‌گیرند. دوندگی ما تمام طول زمین بود. اما اکنون از پشت قوس محوطه جریمه تا پشت قوس زمین حریف خلاصه شده است. به عبارت دیگر در اصل قضاوت هیچ تغییری ایجاد نشده است و فقط با چند جابه‌جایی ریز، قضاوت را به شکل کلاسیک در آورده‌اند. در گذشته تعداد داوران مشخص بود. اما امروز به خاطر انجام تست‌های گوناگون هر داوری در این آزمون قبول شود، مجوز قضاوت را به دست خواهد آورد. با اینحال قوانین همچنان بکر و دست نخورده باقی مانده است.

بنده خودم هیچگاه از آمادگی جسمانی خوبی برخوردار نبودم. اما بازخوان خوبی بودم. چون فوتبالیست بودیم یاد گرفتیم که چگونه در فضاهای زمین مسابقه جاگیری کنیم تا بر قضاوت اشراف داشته باشیم. گذشته از آن بنده معلم ورزش بودم. بسیاری از بازیکنان از شاگردان ما به شمار می‌آمدند و ما به آنها قضاوت را هم تدریس می‌کردیم. از اینرو بازیکنان گذشته به قوانین و قضاوت داوری آشنا بودند.

زمانی: در گذشته اغلب داوران، فوتبالیست هم بودند، بنده و آقای خوشخوان قبل از کار داوری فوتبال بازی می‌کردیم و هر دو معلم ورزش بودیم. در واقع بازیکنی که داور می‌شود ۶۰ درصد اصول را می‌داند و در کلاسهای آموزشی قوانین را یاد می‌گیرد. ما در قضاوت‌هایمان مشکل زیادی نداشتیم، چون بازیکن می‌دانست که ما فوتبالیست بودیم و به ما احترام می‌گذاشت. آقای خوشخوان بازیکن خوبی بود و در تشخیص صحنه و جاگیری در زمین استاد بود. جدا از این مسائل باید بازی را مدیریت هم کرد.

یادم هست در بازیهای ارشدهای جهان که بازی یونان و عراق بود، بازیکن عراقی را بیرون کردم. ناظر بازی از من پرسید که شما صحنه را ندیدید و خطا پشت سر شما اتفاق افتاد. به ایشان گفتم ما داوران

مواقع نواختن ضربات کرنر، داور می‌بایست بغل تیر دروازه می‌ایستاد تا کاملاً بر اوضاع مسلط و بر عملکرد بازیکنان احاطه داشته باشد. در حال حاضر می‌گویند داور باید پشت محوطه بایستد.

خوشخوان: اینکه چه تفاوتی بین قضاوت در گذشته و یا قضاوت در شرایط حال دیده می‌شود، باید گفت هیچ اتفاقی رخ نداده است.

اوضاع داوری در گذشته چگونه بوده و چه تفاوتی با زمان کنونی داشته است؟

زمانی: از حیث قوانین البته اصلاحاتی صورت گرفته، اما اساس داوری تغییری نداشته است. در گذشته میزان دوندگی بیشتر بود و داوران در طول نود دقیقه حدود ۱۳ کیلومتر می‌دویدند. برای مثال در